

Ekker Éva

Sarki tűz I.

SZEMHATÁR

szemhatár

SARKI TÚZ I.

Szemhatár

Ekker Éva

vikönyv©2023

ISBN epub: 978-615-6586-01-8

ISBN pdf: 978-615-6586-00-1

Minden jog fenntartva!

SARKI TÚZ

A férfi az íróasztala mögött ült. Mielőtt kezdetét vette volna a hivatalos program, még gyorsan végigfutotta a napi postáját. Üdvözlések, gratulációk, egyik olyan, mint a másik. De az az üzenet... Rögtön tudta, kik küldték. Tulajdonképpen számított rá. Valahol még örült is neki, mégis összeszorult tőle a gyomra.

***

A professzor zavarban volt. Látszott, nemigen tudja hova tenni egyik legkedveltebb tanítványa, kollégája szokatlanul heves viselkedését. Alex is egyre kínosabban érezte magát, mégsem bírta visszafojtani fel-feltörő indulatát. Soha nem hitte volna, hogy valaha is így fog beszélni Barnayval, azzal az emberrel, akit mindenkinél jobban tisztelt, akiben mindig feltétlenül megbízott, és akit már-már atyai jó barátjának tekintett.

– Megpróbálom egyszerűbben elmagyarázni – vágott bele újra, miközben minden erejével igyekezett megőrizni a nyugalmat. – Itt a kezemben a „Földünk” legújabb száma. Ön is ismeri, mindannyian ismerjük, a szakma vezető lapja, nem holmi bulvárkiadvány. És itt van benne J. C.-től ez az írás. Őt is ismerjük, sajnos nagyon is jól. De, bár a módszerei gyakran igencsak vitathatóak, azt mégsem hittem volna róla, hogy képes még a nyilvánvaló hazugságig is elmenni. Mert mással egyszerűen nem tudom magyarázni a cikkét. Miközben hosszasan ecsetelgeti a globális felmelegedés lehetséges hatásait, mintegy mellékesen megemlíti valami

„sarki tűz”-nek nevezett képződményt is, melyre nézve szerinte szintén beláthatatlan következményekkel járhat az időjárás-változás. Ennyi. De hát miféle sarki tűzről beszél? Ön tudja a legjobban, milyen hosszú ideig foglalkoztam a sarkvidékek tanulmányozásával. Azóta is kiemelt figyelemmel kísérem a témával kapcsolatos összes kutatást, de ilyen jelenségről soha még csak nem is hallottam. J. C. meg úgy hivatkozik rá, mint valami közismert tényre. Elhiheti, nem volt könnyű rászánnom magam, de mivel nem találtam más megoldást, felhívtam, hogy tisztázzam vele a dolgot. Úgy viselkedett velem, mintha agyalágyult lennék. Kikérte magának, hogy ilyen hülyeségekkel zaklatom, és gúnyosan azt ajánlotta, nézzek utána a szakkönyvekben, vagy ha az túl bonyolult volna számomra, az interneten. Életemben ilyen pocskul még nem éreztem magam. Aztán gyanakodni kezdtem. Hiszen, tulajdonképpen kitért a válasz elől. Lehet, hogy valami titok lappang emögött. Régóta szóbeszéd tárgya, hogy J. C. kapcsolatban áll bizonyos rejtélyes személyekkel, egyesek szerint egyenesen fizetett ügynök. Talán történt valami, vagy csináltak valamit a sarkvidéken, amitől létrejött az a sarki tűz, és most megpróbálják úgy beállítani, mintha időtlen idők óta ott lett volna. Mindenesetre megfogadtam a tanácsát, és megnéztem az interneten. Tényleg ott volt, ráadásul elég sok címszó utalt rá. Valamennyit végigolvastam. Mindnek az volt a lényege, hogy a sarki tűz egy légköri jelenség az Északi-sarkvidéken. A föld felett mintegy 10 m-rel lebegő, kb. 30 m magas és 3-4 m átmérőjű, henger alakú képződmény, mely messziről olyannak látszik, mintha tűznyelvek sokasága alkotná. Legfőbb jellegzetessége, hogy a hőfoka szinte pillanatonként változik, hol elképzelhetetlenül magas, jóval forróbb, mint egy vulkáné, hol pedig rendkívül alacsony, alig pár fok. Mivel a képződmény váltakozása semmilyen kiszámítható ritmust sem követ, nem tanácsos a közelébe menni. És ami a legfurcsább, azt írják, hogy már a kora középkor óta ismeretes. Ezt a megállapítást egyes északi népek különböző elbeszéléseire, illetve bizonyos viking mondákra alapozzák. Akkor viszont nekem miért nincs tudomásom róla? Itt valami nagyon bűzlik. Hozzáértő szakemberekkel szerintem minden nehézség nélkül ki lehet dolgoztatni egy olyan háttértörténetet, melyet mindössze pár kétes, utólag kreált bizonyíték hitelesít. De csak nem hiszik, hogy ezt észrevétlenül le lehet nyomni az egész emberiség torkán? Biztos számos más sarkkutató is felfigyelt rá. Kíváncsi vagyok, mi fog kisülni ebből.

A professzor türelmesen hallgatta, de még csak halovány jelét sem mutatta, hogy felfogná az ügy jelentőségét. Csak nem benne van ő is? – hasított Alexba a rémisztő gondolat. Nem, az ki van zárva – győzködte magát. A professzor soha nem adná el magát. Neki a becsület mindennél fontosabb. És ha zsarolják? Ugyan mivel? Az egész élete nyitott könyv. Vagy, esetleg valami nemzetbiztonsági szöveggel vették rá a hallgatásra? Lehet, hogy mindenkit beavattak, aki számít, csak ő, a kis mezei tudós kerülte el a figyelmüket, hiszen régóta nem

foglalkozik már sarkkutatóval? Harag, kétely és félelem kavargott benne, de a professzorba vetett bizalma mindennél erősebb volt. Várta, remélte, hogy végre ad valami elfogadható magyarázatot erre az egész históriára. Ám csalódnia kellett.

– Az igazat megvallva – nézett rá Barnay sajnálkozva – még mindig nem értem magát. A sarki tűz fogalmát mindenki ismeri.

Alex a végsőig elkeseredett. Számos tudományágba belekóstolt már, érdekelte a biológia, a kémia, a fizika, a csillagászat, és még ki tudja, mi minden, de talán épp ezért, tartósan egyiknél sem volt képes lehorgonyozni. Barnay professzorhoz azonban nemcsak hatalmas szakmai ismeretanyaga, elhivatottsága, hanem legalább ugyanennyire tiszteletre méltó emberi tulajdonságai miatt is vonzódott. Személyisége olyan erővel hatott rá, hogy az átlagosnál sokkal hosszabb ideig tartott ki mellette. De, ha nem ő... Rettegés fogta el. Lehet, hogy neki van valami baja? Egy gyilkos kór támadta volna meg az agyát? Vagy talán a professzorét? – merült fel benne hirtelen egy másik, tragikus lehetőség. Eh, talán csak kicsit szenilis már – hessentette el magától a gondolatot.

– Kérem, emlékezzen vissza! – próbálkozott tovább. – Miért nem beszélt soha a sarki tűzről az előadásain? Még csak meg sem említette.

– Hogyne említettem volna! – húzta fel a szemöldökét csodálkozva Barnay. – Most is minden előadásomon kitérek rá.

Alex nem bírta türtőztetni magát.

– Ez nem igaz! – tört fel belőle a kiáltás.

A professzor nem akarta még jobban felhergelni, de nem mondhatott mást.

– Pedig így van, higgye el. Nyugodtan megkérdezheti bárkitől.

– Ha megengedi, meg is teszem – kapott a szón Alex. Egyik kollégáját hívta fel, aki szintén Barnay professzorhoz járt annak idején az egyetemen.

– Hallottál te már egy bizonyos sarki tűzről? – szegezte neki a kérdést izgatottan.

– Hogyne hallottam volna – vágta rá a férfi habozás nélkül. – Ezért hívtál? – értetlenkedett.

– Hiszen te is Barnay professzor előadásait látogattad, akárcsak én. Ott is szóba került.

– Kösz – tette le Alex vegyes érzelmekkel. Őt is megkörnyékezték volna?

– Talán kérdezzen meg mást is! – biztatta a professzor, mintha olvasna a gondolataiban.

Olyasvalaki kell, aki csak rövid ideig dolgozott ezen a szakterületen – töprengett Alex. Aki ugyanúgy nincs szem előtt, mint ő. Ismét egy régi évfolyamtársára esett a választása.

– Sarki tűz? – hallatszott a vonal másik végéről. – Ismerősen hangzik. De lehet, hogy csak a sarki fényhez hasonló hangzása miatt. Hogy beszélt-e róla Barnay professzor? Édes öregem, mit tudom én! Őszintén szólva nem vettem részt valamennyi előadásán.

– És máshol sem hallottad? Ez állítólag elég széles körben ismert jelenség – erőltette Alex.

– Meglehet. Nekem per pillanat nem ugrik be. Miért olyan fontos ez most?

Alex makogott valami magyarázatfélét, aztán gyorsan elköszönt. Kétségei ismét feléledtek. Lehet ilyesmit elfelejteni?

Barnay, látva, hogy Alex még mindig nincs meggyőzve, újabb javaslatot tett.

– Nézze csak meg a könyvemben az ide vonatkozó részt!

– Az Északi-sarkvidék rejtelseire gondol? – hökkent meg a férfi. – Azt már ezerszer is olvastam. Önnek kell legjobban tudnia, hogy abban aztán szó nincs semmiféle sarki tűzről.

A professzor azonban mégis csak előkereste a könyvet, és fellapozta.

– Tessék! – mutatta a tartalomjegyzéket. – 158. oldal: Sarki tűz.

Alex nem hitt a szemének. Valóban ez állt ott. Ráadásul az adott lapon tényleg megtalálták a vonatkozó, kurta fejezetet is. Ez túl sok újdonsággal nem szolgált a számára, lényegében viszontlátta benne az internetről eddig ráragadt információkat. A képződményre vonatkozó első írásos dokumentumként szintén a Viking leletnek nevezett régészeti emléket jelölte meg. Röviden utalt még rá, hogy azóta sok kutató próbálta megfejteni a titkát, de mivel ez a több halálos áldozat ellenére sem sikerült senkinek, szép lassan mindenki felhagyott vele.

– Nem, nem, és nem! – rázta a fejét Alex makacsul. – Mikori ez a könyv? – hajtotta vissza az elejére. Hisz ez egy alig pár hónapos kiadás! – állapította meg diadalmasan.

A professzor, bár bizonyára nem esett jól neki, hogy még mindig nem szűntek meg a férfi vele kapcsolatos fenntartásai, továbbra is türelemmel viseltetett iránta.

– Ez igaz – magyarázta –, de szó szerint megegyezik a korábbiakkal.

– Régebbi kiadás nincs?

– Sajnos, nekem már nincs – tárta szét a karját Barnay. – Mindet elosztogattam.

A professzor valóban híres volt arról, hogy könyveit szinte kivétel nélkül tehetséges, de kevésbé tehetős tanítványainak ajándékozta. Csoda, hogy egyet is megtartott magának. Alex megingott. Semmi oka nem volt rá, hogy kételkedjen a szavaiban.

– Hogyan is segíthetnék? – tanakodott Barnay, látva tudathasadásos állapotát. Aztán eszébe jutott valami. – Elmehetne a Nemzeti Múzeumba – vetette fel – Ott őrzik a Viking leletet. Küldök a maga nevére egy kikérőt, hogy tanulmányozhassa.

– Megtenné? – csillantak fel Alex szemei. Öröme azonban nem tartott sokáig.

– De én nem ismerem a vikingek nyelvét – lombozódott le.

– Épp az az egyik érdekessége, hogy latinul van – nyugtatta meg a professzor. – Csak azért hívják Viking leletnek, mert egykori viking területen találtak rá.

– Micsoda szerencse – könnyebbült meg a férfi. – A latinnal egész jól elboldogulok.

Míg Barnay az űrlapot töltögette, lassan eljutott a tudatáig, milyen méltatlan magatartást tanúsított vele szemben.

– Kérem, ne haragudjon! – mentegetőzött. – Biztos én vagyok paranoiás. Azt hiszem, sürgősen fel kell keresnem egy ideggyógyászt.

– Ne ijedjen meg, mindenkivel előfordulhat – vigasztalta a professzor. – A túlfeszített munka, a stressz... Egy kis pihenés majd rendbe hozza.

Alex egy percig sem bírt várni, azon nyomban a múzeumba sietett. Az adminisztrációs részleg helyiségeinek egy teljesen különálló, távolabbi épület adott otthont. Mikor belépett, a folyosón találta magát. Most hogyan tovább? – toporgott tanácstalanul. Ekkor, kicsit messzebb, a folyosó vége felé egy résnyire nyitott ajtót fedezett fel. Arra vette az irányt. Egyszerre csak parázs vita hangjai ütötték meg a fülét. Az irodából egy férfi és egy nő heves szóváltása szűrődött ki. Alex megállt, de akaratán kívül így is fültanúja lett a veszekedésnek.

– Tudod, hogy nem szeretem, ha ide járkálsz – hallotta a nő mérges hangját. – Vége, és kész. Ezen már nem lehet változtatni.

– Mondom, hogy nem azért jöttem – csitította a férfi. – Egyszerűen sajnállak, érted? Oké, mi befejeztük, de attól még nem kellene mindent magad mögött hagynod. Szeretnék neked segíteni. Itt akarsz rohadni egész életedben?

Ez azonban inkább csak olaj volt a tűzre.

– Nincs okod a sajnálkozásra, a segítségedre meg végképp nem tartok igényt – csattant fel a nő dühösen. – Ha annyira vissza akarnék menni, magam is el tudnám intézni.

– Az nem olyan biztos, azok után, ahogy eljöttél.

– Tök mindegy. Úgysem kívánczodom közédük.

– Most engem akarsz becsapni, vagy önmagadat? – replikázott a férfi. – Jó, nem bírtad a gyűródést, kimerültél, menekülni akartál. Más is átesett ezen. De most már szedd össze magad. Tudnál te erősebb is lenni, ha akarnál.

– Nem tudnék – kiabált a nő felpaprikázva. – És nem is akarok. Fogd már fel, hogy nincs kedvem hozzá! Egyszer s mindenkorra abba akarom hagyni.

Csak úgy zengett a folyosó. A férfi azonban nem tágitott.

– Pedig ott lenne a helyed – győzködte. – Tehetséges vagy. Mindenki biztos volt benne, hogy hamarosan bekerülsz az élvonalba. Nem igaz, hogy ez az életcélod. Utolsó kis aktakuckaként meghúzódni egy múzeum alagsorában.

– Mi közöd hozzá? Nem a te bajod.

– Újra sikeresek lehetnénk együtt – unszolta a férfi. – Mármost szakmailag.

– Vagyis egyre lejjebb süllyedsz – vonta le a következtetést a nő gúnyosan. – Tőlem várod, hogy felhozzalak? Érdekes, eddig mindig fölöttem állónak tartottad magad, most mégis rám szorulsz?

– Dehogy süllyedek! – tiltakozott a férfi. – Ha nyomon követnéd a médiát, látnád, mennyire híres és népszerű vagyok.

– Minek kínoznám magam a te műsoraiddal? Mi lett belőled? Bohóc. Semmi értelmeset nem csinálsz már.

– Miért itt te mit csinálsz? – vágott vissza a férfi. – Mire vagy olyan büszke? A beszariságodra?

– Hagyjál már engem békén! – böszült fel a nő. – Én sem szólok bele a te életedbe. Felőlem ihatsz, kábíthatod, mérgezheted magad, amivel csak akarod. Te se foglalkozz velem, légy oly kedves!

– Na, megint a régi nóta! – horkant fel a férfi idegesen. – Tényleg jobb, ha most eltűnök. De akkor is igazam van. Ha meggondolnád magad, tudod, hol találsz.

Azzal kicsapta az ajtót, és kivágatott rajta. Épphogy bele nem ütközött az ott ácsorgó Alexbe.

– Nocsak! – torpant meg. – Te meg ki vagy? Csak nem Dinához jöttél? – mérte végig ellenségesen.

A nő kipillantott.

– Maga meg kire vár? – kérdezte ingerülten, nyilván még az előző csetepaté hatása alatt. Csinos nő volt, még jól is állt neki, hogy úgy kipirult az indulattól.

– Remélem, önre – csúszott ki Alex száján.

Dina észbe kapott.

– Ne haragudjon – restelkedett. – Nem magának szólt. Nem vagyok mindig ilyen.

– Csak majdnem mindig – húzta el a száját a férfi.

– Te meg mit avatkozol bele, Tom! – torkolta le a nő. – Egyáltalán minek vagy még itt?

A férfi azonban nem mozdult.

– Igazából magam sem tudom, kit keresek – vallotta be Alex. Barnay professzor ajánlásával jöttem, egy régészeti emlék ügyében.

– Menjünk az irodámba! – intett neki a nő. Tom hívatlanul is benyomult utánuk. Dina kikereste a komputeréből a kikérőket. Itt is van – konstátálta. – De az igazat megvallva nem egészen értem.

– Valami probléma van velem? – aggodalmaskodott Alex.

– A kérelem megfelelő. – Csak éppen kicsit furcsa.

– Mi furcsa van rajta?

– Ismerem Barnay professzort, gyakran jár ide különböző anyagokat tanulmányozni. Nagy tudású, szimpatikus ember, és mindig pontosan tudja, mit akar. Ilyesmi vele még nem fordult elő.

– Milyesmi?

– Sosem keresett még nálunk olyat, amink nincs.

– Nincs? – kapta fel a fejét Alex.

– Ebben a múzeumban nem található Viking lelet.

Alex megfeszült.

– Pedig egy csomó helyen utalnak rá, és arra is, hogy itt őrzik.

– Akkor sincs – kötötte az ebet a karóhoz a nő. – Kívülről fújom az összes tételt. Mást sem csinálok, mint a nyilvántartást böngészem reggeltől estig.

Tom kajánul elvigyorodott. Dina nem vett róla tudomást. Alex teljesen összezavarodott.

– Nem nézné meg mégis? – kérlelte. – Csak a biztonság kedvéért.

A nő megvonta a vállát.

– Ezen ne múljon, de túl sokat ettől ne várjon.

Előhívta a vonatkozó programot, és végigpásztázta a listát. Hirtelen elakadt a lélegzete.

– Ez lehetetlen! – meredt döbbsenten a monitorra. Ott állt rajta a felirat: Viking lelet. – Ez... ez egyszerűen nem lehet igaz – dadogta rákvörösen.

– Látod, még csak nem is vagy alkalmas erre a feladatra – jegyezte meg Tom csúfondárosan.

– Hiába gúnyolódsz! – dörrent rá Dina. – Tudom, mit beszélek. Pár napja rendszereztem a készletet. Minden egyes darabra emlékszem.

– Talán azóta hozták – vetette fel Alex.

– Akkor meg nem lehetne még a nyilvántartásban. Új tételt csak én vihetek be. Különben is – olvasta tovább hitetlenkedve a bejegyzéseket. – A számítógép adatai szerint már nagyon régóta itt van.

Alex lázba jött.

– Biztos, hogy más nem férhetett hozzá a rendszerhez? – faggatta a nőt felcsigázva.

– Ugyan! – kotnyeleskedett közbe Tom. – Felesleges túlbonyolítani a témát. A kisasszonyt biztos megint elkapta a menetrend szerinti pánikbetegség, és összekutyulta a dolgokat.

Dina teljesen kijött a sodrából.

– Már megint belém beszéled, hogy hülye vagyok! – rivallt rá a férfira. – Lehet, hogy gyengék az idegeim, de az agyam tökéletesen rendben van.

– Én még csak nem is feltételeznék önről... – próbálta megnyugtatni Alex.

– Maga meg ne szóljon bele, maga ezt nem érti – hurrogta le Dina mérgében őt is.

A férfi nem vette fel, hiszen nagyon is bele tudta képzelni magát a lelkiállapotába.

– Higgye el, én aztán értem – biztosította. –,Magam is hasonló okokból jöttem.

– Miről beszél? – figyelt fel a nő.

– Alexnek nem volt ínyére, hogy Tom előtt beszéljen, de nem volt más választása.

Megpróbált minél kevesebb konkrétumot elárulni, így azonban meglehetősen zavarosnak tűnt az előadása.

– Azért akartam megnézni a Viking leletet – magyarázta –, hogy megbizonyosodjak valaminek a létezéséről, vagy nemlétéről, erre ahelyett, hogy tisztábban látnék, most megint egy talányba botlottam. Lehet, hogy többen is vagyunk hasonló helyzetben, csak nem tudunk egymásról.

Dina meghökkent. Nem igazán bírta követni az eszmefuttatást.

– Ezt a zagyvaságot! – nyerített fel Tom. – Ti mind a ketten dilisek vagytok.

– Te meg kopj már le végre! – szólt oda neki a nő megvetően.

A férfinak azonban esze ágában sem volt távozni.

– Most már engem is érdekel, mi sül ki ebből – jelentette ki, és lecövekelt a számítógép mellett.

– Jól van – fordult Dina rosszkedvűen Alexhez. – Ha tényleg ott van a raktárban, felhozom.

Kiment, majd kisvártatva egy üveglapok közé szorított, régies betűkkel telerótt, papírlapnak látszó irattal tért vissza.

– Nem valami nagy durranás – nézegette Tom.

Alex tüstént nekiesett. Ámde hamar elment a kedve. A szöveg mindössze nyúlfarknyi volt, de így is éppen elég információt tartalmazott ahhoz, hogy igazolja a sarki tűz létezését. Megrendülve, gyászos képpel meredt maga elé. Hallgattak. Dina azonban nem bírt egykönnyen napirendre térni a dolog felett.

– Érdekes – törte meg a csendet. – Jó néhány hasonló korabeli dokumentumot láttam már, de ez valahogy más.

– Milyen értelemben? – nézett rá Alex.

– Nem tudom, nem vagyok szakember – tünődött a nő –, csak valahogy más.

– Hát, ez elég soványka érv – jegyezte meg Tom kaján vigyorral.

– Valami akkor sem stimmel veled. Érzem.

– Na jó – csapta össze a tenyerét Tom. – Zárjuk rövidre a dolgot. Lényegében az a kérdés, hogy ez a lelet eredeti-e vagy sem, illetve hogy mindig is itt volt-e, vagy mostanság csempészte

be valaki? – foglalta össze. – Az elsőből persze logikusan következik a második, aztán mindkettőből egy harmadik: Miért tenne ilyet bárki is?

Alex tudta, ha előbbre akar jutni, nem titkolózhat tovább.

– Nekem volna egy tippem – állt elő vele. – Hallottatok már a sarki tűzről?

– Sarki tűz, sarki tűz? – ízlelgette a szót Tom. – Nem sarki fény? Vagy az más?

– Más.

– Őszintén szólva nekem sem rémlik – rázta a fejét Dina is.

– Ez még hagyján – folytatta Alex. – Az igazán furcsa az, hogy nekem sem volt tudomásom róla, holott ez az egyik szakterületem. Most meg ez a Viking lelet tényleg bizonyítani látszik, hogy legalábbis emberemlékezet óta létezik. De, ha az ön véleménye szerint esetleg nem eredeti... – fordult Dinához.

– Azt azért nem merném ilyen egyértelműen állítani – bizonytalanodott el a nő. – Hiszen itt van a hitelesítést végző, nevesebbnél nevesebb szakértők és testületek felsorolása. Minden teszten átment.

– És maguk a szakvélemények is megvannak? – tudakolta Alex. – Nem ártana azokat is áttanulmányozni.

– Igen – értett egyet vele Dina –, de fogalmam sincs, hol lehetnek. Hacsak nem – nézett egy hatalmas szekrény felé – a többi között. Már semmin sem csodálkoznék.

Odament, és sorra kihúzogatta a fiókokat. Hamarosan tényleg rátalált a vaskos kötegre, rajta a címmel: Viking lelet.

– Tessék! – tette Alex elé. – De esküszöm, tegnap még nem volt itt.

– És mindenki tévedett? – ingatta a fejét Tom szkeptikusan. – Az összes közreműködő tudós?

– Hacsak meg nem vették őket – morfondírozott Dina. – Vagy – támadt benne hirtelen az ötlet – hamisítottak nekik egy eredetinek tűnő iratot.

Ez szöveget ütött Alex fejében is.

– Lehetséges volna?

– Akarjátok, hogy kiderítsem? – húzta ki magát Tom.

– Te? – bámult rá a nő hitetlenkedve.

– Én bizony – mosolygott fölényesen a férfi.

– Hogyan?

– Van egy haverom – dicsekedett. – Mivel politikus, van rálátása az ilyen ügyekre. S ami a fő, lóg nekem egy szívességgel.

– Na ne szédíts! – fürkészte Dina kételkedve az arcát. – Ki az?

– Ez maradjon egyelőre titok – hunyorgott Tom sejtelmesen. – Előbb látnom kell, megéri-e segítenem nektek, mert nem akarom feleslegesen elherdálni ezt a sanszomat.

– Mit akarsz cserébe?

– Ha mégis kikerekedne itt valami izgalmas sztori...

– Arról ne is álmodj, hogy mutogathatsz majd abban az idióta, szenzációhajhász show-műsorodban, mint egy majmot – hördült fel a nő.

– Felőlem maradhatunk ennyiben is – vontta meg a vállát Tom. – Úgyis elég gyenge lábakon áll ez a mese.

– Akkor legalább áruld el, kire célozatsz? – alkudozott Dina. – Nem lehet túl jelentős arc, ha jóban van veled. Lehet, hogy nem is érünk vele semmit.

– Ám legyen – egyezett bele Tom. – Leinerről van szó.

– Leiner képviselő? – kerekedtek ki a nő szemei. – Ugye ezt nem mondod komolyan? Hiszen ő egy valódi nagyágyú. Az egyetlen, akinek sikerült ilyen fiatalon befurakodnia a Nemzetbiztonsági Bizottságba. Állítólag szédületesen okos, ráadásul mérhetetlenül gazdag. Ki van zárva, hogy egyáltalán szóba állna veled.

– Hát, majd meglátod.

– Blöffölsz – nézett a szemébe a nő. – Nem először fordul elő.

– Próbáld ki!

– Milyen szívességet tehetél te egy ilyen embernek?

– Ne akard megtudni – háritotta el Tom. – Te benne vagy? – fordult most Alexhez.

– Én a magam részéről bármi áron a végére akarok járni ennek a dolognak – bólintott a férfi.

– Nem ismered te még ezeket a vérszívókat – figyelmeztette a nő, észre sem véve, hogy közben önkéntelenül tegezésre váltott.

– Akkor most hívjam a képviselő urat, vagy sem? Döntsétek el gyorsan – sürgette őket Tom. – Épp ebédidő van. Ilyenkor általában nincs hivatalos programja.

– Felőlem! – legyintett Dina. – Úgysem lesz ebből semmi.

Tomnak szerencséje volt. Leiner felvette a telefont.

– No, mi az? – szólt bele kelletlenül.

– Mondd csak – vágott bele Tom –, tudod te, mi az a sarki tűz?

– Hogyne tudnám! – felelte a képviselő a világ legtermészetesebb hangján.

– Biztos? Nem kevered valamivel? Mondjál róla néhány szót.

– Mi az ördögöt akarsz? Ilyen ostobaság miatt tartasz fel? – mérgelődött a képviselő, de azért teljesítette a kívánságát. – Az Északi-sarkon van, olyan, mintha lángnyelvekből állna, hol hideg, hol meleg. Elég ennyi?

– És nincs a napirendeteken véletlenül mostanság? – faggatta tovább Tom.

– Miért volna? – kérdezett vissza a képviselő óvatosan.

– Azt neked kéne tudnod.

– És ha nem?

– Akkor nézz körül egy kicsit – tanácsolta Tom. – Lehet, hogy még neked sem kötöttek mindent az orrodra.

Tudta, hogy most már bogarat tett Leiner fülébe. A képviselő valóban ráharapott a dologra.

– Rendben, szimatolgotok egy kicsit.

– Egyébként – hozakodott elő Tom a másik témával –, szerinted elő lehet állítani mesterségesen egy csaknem ezeréves történelmi leletet?

Leiner egy pillanatig habozott.

– Én nem foglalkozom ilyesmikkel – felelte aztán tartózkodóan. – Másrészt – fűzte hozzá mintegy mellékesen –, ki tudja, mire nem képes a mai ultramodern technika.

– Vagyis nem kizárt?

– Nem én mondtam.

– Értem.

– Van még valami? – türelmetlenkedett a képviselő. – Éhes vagyok.

– Csak még egyet – tartotta vissza még egy kicsit Tom. – Találkozhatnánk holnap ilyenkor a szokott helyen?

– Minek?

– Csak tartsd addig is nyitva a szemed! Majd ott elmondom.

– Legyen – adta be a derekát Leiner –, de akkor kvittek vagyunk.

– Oké – egyezett bele Tom némi hezitálás után. – Most pedig jó étvágyat!

– Na ugye! – nézett diadalmasan a nőre, miután elköszönt a képviselőtől. – Nem is vagy hálás, amiért feláldoztam magam értetek?

– Kösz – préselte ki a száján nagy nehezen Dina.

– Hiszen semmivel sem lettünk okosabbak – csóválta a fejét csalódottan Alex.

Tom azonban egyáltalán nem így értékelte a helyzetet.

– Szerintem meg igen. És kíváncsi vagyok, mit mond holnap.

– Majd meglátjuk – mondta a nő.

– Ti nem jöhettek – jelentette ki Tom határozottan.

– De bizony megyünk – erősködött Dina.

– Az nem lesz jó – tiltakozott a férfi. – Úgy nem fog mondani semmit.

Dina azonban ragaszkodott a feltételhez.

– Biztosítékot akarok, hogy nem ültetsz fel bennünket.

A férfi habozott.

– Na jó – egyezett bele végül. – Legyetek valahol a közelben. Ha nem lesz ellene kifogása, odahívlak benneteket.

***

Miután elköszöntek egymástól, Alex hazasietett. Azonnal meg akarta nézni Az Északi-sarkvidék rejtelsei című könyv saját példányát, de sehol sem találta, pedig ha valamire, hát arra mindig nagyon vigyázott. Már szinte teljesen szétdobálta az amúgy sem túl nagy rendben tartott lakást, mégsem akadt rá. Az Intézetben hagyta volna? Nem bírta kivárni a másnapot, odarohant. A dolgozószobájában, mint mindig első ránézésre, most is totális káosz uralkodott, de ő mindig tudta, mit hol keressen. Az asztalán, a polcokon, sőt a földön is, számítások, grafikonok, folyóiratok, és egyéb irományok hevertek szerteszét. Nagy igyekezetében még rendet is rakott, a könyv mégsem került elő. Ez már önmagában is súlyos csapás volt számára, hiszen egyik legbecsesebb kincseként tartotta számon. Barnay professzor személyesen ajándékozta neki annak idején, még pár kedves szót is írt bele neki. Eltűnt volna? Vagy eltűntették? Most mit tegyen? Hirtelen támadt egy ötlete. Nyakába szedte a lábait, és elvágatott a könyvtárba. Kikérte a könyv legelső, több évtizedes kiadását, és felütötte a tartalomjegyzéknél. Nyoma sem volt benne semmiféle sarki tűznek. Az egész könyvet végiglapozta. Semmi! – Ez az! – kiáltott fel izgatottan. – Mindent azért nem lehet csak úgy ripsz-ropsz kicserélni. Ekkor azonban tekintete véletlenül, vagy tán tudatalattija parancsára a székével szemben lévő polcra vetődött. Szinte kibökte a szemét. Ott virított Az Északi-sarkvidék rejtelseinek egy másik, meglehetősen agyonhasznált példánya. Odament érte, és kinyitotta. Második, bővített kiadás – állt az elején. És a tartalomjegyzékben... Sarki tűz – olvasta elszoruló gyomorral – 158. oldal. Összeomlott. Ekkora összeesküvés egyszerűen nincs. Az agya lüktetett. Mégis ő az, aki nem normális. Nevetségesnek és szánalmasnak érezte magát. És Dina? Lehet, hogy hazudott, és pusztán hiúságból nem ismerte el a tévedését? Vagy jóhiszemű volt, csak egyszerűen rosszul emlékezett? A könyv közben automatikusan visszacsukódott az első lapra, ahol az ajánlás állt: Rasperger professzornak, tanáromnak, akinek mindent köszönhetek.” – Tényleg! – csapott a homlokára Alex. – A jó öreg Rasperger professzor. Barnay is tőle tanult. A maga idejében ő volt az első számú sarkkutató. Kikérte az ő könyveit is. Mindegyiknek megnézte a tartalomjegyzékét, de a sarki tűzre nem talált még csak halovány utalást sem. Hogy lehet ez? Persze megeshet – hűtötte magát –, hogy csak külön fejezetet nem szentelt ennek a témának, egy rövidke ismertető pedig ennyi könyvben bárhol megbújhat. De arra most nincs idő, hogy mindegyiket aprólékosan végigbogarássza. Kitől

kérdezhethné meg, hogy írt-e róla? Barnay óta nemigen olvassák, hiszen az ő könyvei Rasperger munkáit is magukban foglalják. Hacsak nem – ötlött az eszébe váratlanul a legkézenfekvőbb lehetőség, hacsak nem maga Rasperger. Igen ám, de mi lehet vele? Valószínűleg már rég meghalt. Felhívta az egyetemi tanszéket, melynek egykoron a professzor a vezetője volt, és utána érdeklődött. A fiatal ügyintéző, aki felvette a telefont, hírét sem hallotta, de szerencsére rendkívül segítőkész volt, és végül talált valakit, aki emlékezett rá.

– Igen, ismertem – erősítette meg Alex kérdésére az idősebb asszony. – Nem sokkal később ment el, mint ahogy én idejöttem. Mindenki nagyon tisztelte, és egyben sajnálta, mert akkorra már mind fizikailag, mind szellemileg alaposan le volt épülve. Nemsokára el is vitték a Szt. Lázár otthonba, mert állandó ápolásra szorult.

– És most hol van? Él még?

– Azt sajnos nem tudom. Azóta sem hallottam róla. Egyébként miért érdeklődik?

– Egy régi tanítványa vagyok – füllentette Alex, ami legelőször az eszébe jutott. – Szerettem volna meglátogatni.

Még azon melegében felhívta a Szt. Lázár otthont. Alig mert hinni a fülének. Kiderült, hogy Rasperger még él, ott lakik, sőt, ha szerencséje van, és odaér a látogatási idő vége előtt, még aznap beszélhet is vele. Taxiba vágta, és odavitette magát.

Az otthonban egy természetes ápolónő fogadta.

– A professzor nagyon rossz bőrben van – adta tudtára morózusan. – Nem szerencsés ilyenkor zavarni. De azért kénytelen-kelletlen elindult előtte, hogy mutassa az utat.

– Sokan keresik? – kérdezte Alex útközben, hogy oldja a hangulatot.

– Már szinte senki – hangzott a rövid válasz. – Maga mit akar tőle?

– Egy régi tanítványa vagyok – kapta elő Alex ismét a jól bevált ürügyet. – Erre jártam, gondoltam, meglátogatom.

– Aha! – bólintott a nő kifürkészhetetlen arccal.

Megérkeztek. Az ápolónő belépett a szobába. A férfi követte. Tekintete először a vaskos toloszékbe ütközött, s csak ezután vette észre a benne gubbasztó, összetöpörödött emberkét.

– Ki ez? – intett felé fejével az öreg.

– Egy régi tanítványa – világosította fel az ápolónő.

– Nem emlékszem – méregette a professzor bizalmatlanul. – Különben is. Túl fiatal ahhoz, hogy a tanítványom lehetett volna.

Alex igencsak elcsodálkozott, hogy Raspergernek még mindig ilyen jól vág az esze.

– Igazából nem az ön tanítványa voltam – vallotta be. – Barnay professzor volt a tanárom, aki sokat hivatkozott önre.

– Óh, Barnay! – sóhajtott fel Rasperger. – Annak az embernek hatalmas szíve van. Néha még most is be-benéz hozzám. Pedig nem érdemlem meg. Igazság szerint fiatal korában nem mindig voltam teljesen korrekt vele. Tudniillik vele ellentétben én irigy vagyok, rosszindulatú, és kiállhatatlan természetű. Most meg már félig-meddig agyalágyult is.

– Ezt én egyáltalán nem úgy vettem észre – sietett biztosítani Alex.

– Végül is, mi szél hozta ide?

A férfi tétován az ápolónő felé pislantott, de annak esze ágában sem volt kimenni, csak állt ott szigorú tekintettel, rendületlenül. Mit volt mit tenni...

– A sarki tűzről szeretnék beszélni önnel – rukkolt elő a dologgal.

– Talán a sarki fényről – helyesbítette Rasperger.

– Nem, nem. Sarki tűz.

– Az meg micsoda? – nézett rá kérdően a professzor.

Alex szíve nagyot dobbant.

– Biztos, hogy nem tudja?

– Mint a halál. De miért érdekes ez?

– Merthogy állítólag időtlen idők óta megvan, és az emberiség már legalább ezer éve ismeri.

– Az lehetetlen – markolta meg tolószéke karfáit feldúltan Rasperger. – Egész életemet a sarkkutatásnak szenteltem, és ez mégis elkerülte volna a figyelmemet? Ha ez így van, az egész életművem egy nagy nulla.

– Ugyan, dehogya! – igyekezett megnyugtatni Alex. – Az ön munkásságát osztatlanul elismeri mindenki. Ön már egy valóságos ikon a szakmában.

Raspergert azonban ez egyáltalán nem hatotta meg. Látszott, hogy majd szétveti a feszültség, és csak azért nem ugrik fel a tolószékéből, mert nem képes rá.

– Akkor meg biztos teljesen megbolondultam, azért nem emlékszem – kiabálta felindultan.

Az ápolónő megelégette a dolgot.

– Azonnal távozzon! – parancsolt rá haragosan Alexre, miközben szinte felnyársalta szúrós tekintetével. – Látja, mit csinált? – Azzal odaszaladt a professzorhoz, és gyorsan beadott neki egy injekciót.

Rasperger viselkedése egy pillanat alatt megváltozott. Szemei felcsillantak, arcán derű áradt szét.

– Igen, igen – mosolygott Alexre. – Készítse elő a szmokingomat! Este bál lesz. A cipőmet is pucolja ki!

A férfi lábai földbe gyökereztek. Az ápolónő azonban megragadta, és erőszakkal kituszkolta az ajtón. A folyosón aztán kissé megenyhült.

– Mindig összekeveri a dolgokat – magyarázta. – Még olyankor is, mikor normálisnak látszik.

Semmit ne vegyen készpénznek abból, amit hallott.

***

Alexet kimerítették a nap eseményei. Hazavánszorgott szétdúlt lakásába, és lerogyott az ágyra. Fejében egymást kergették a gondolatok. A sok loholásban a torka is kiszáradt. Kiment a konyhába, hogy igyon egy pohár vizet. És akkor végre megtalálta. A könyv ott hevert a hűtőszekrény tetején. Vajon hogy kerülhetett oda? Soha ki nem vitt volna egy ilyen értékes kötetet aközé a sok mocskos edény közé. Vagy mégis? Ez is második, bővített kiadás volt, mint a könyvtári. Sietve szétnyitotta, és megnézte a tartalomjegyzéket. Úgy volt, ahogy korábban Barnay professzornak mondta. Nem szerepelt benne sarki tűzről szóló fejezet. Megnézte a 158. oldalt. Ott is egészen másról volt szó. Vére ismét megtelt adrenalin. Felugrott, szélsébesen elviharzott a könyvtárba, kikölcsönözte az ottani második kiadást, és hazanyargalt vele. Maga elé tette a könyveket és összehasonlította őket. A könyvtárban ott volt a sarki tűz, az övében viszont nem. Nyomdahiba sem lehetett, hiszen a két kiadványban a plusz, illetve mínusz fejezet miatt különbözőképpen következtek voltak az oldalszámok. Őrület! Ilyen nagyszabású átverést! Ezt nem akárki, és nem akármiért csinálja. Lehet, hogy Leiner igenis tud róla, csak jó oka volt letagadni? Talán kár volt magukra vonniuk a figyelmét. Még bajba is kerülhetnek emiatt. Miért is kellett rávenniük Tomot, hogy felhívja? És, ha eleve ezt akarta? – vetődött fel benne a gondolat. – Ha valójában ő is Leiner embere? Talán így akarták figyelmeztetni, hogy jobb, ha nyugton marad? Véletlen volna, hogy éppen akkor és ott találkoztak? Mi van, ha Dina csak ürügy volt, és Tom igazából azért ment oda, hogy valahogy becsempéssze a Viking leletet, és megbuherálja a nyilvántartó programot? Ha kifejezetten őket, kettejüket célozták meg Dinával? Ha őket akarják a tébolyba kergetni ezzel a kis játszadozással? Lehet, hogy a többieket is ilyen módszerekkel semlegesítették? De honnan tudhatták, hogy a múzeumba megy, és főleg, hogy mikor? És akkor ismét feltámadt benne a sötét gyanú. Barnay professzor. S ha ő, vajon ki áll mögötte? Leiner? És ha Dina is a szövetségesük? Aztán más jutott az eszébe. S ha pont fordítva van? Ha nem a sarki tűz miatt akarják manipulálni az agyát, hanem éppen ellenkezőleg, a sarki tűzzel kapcsolatos téveszméje csupán egyik folyománya az agyával kapcsolatos machinációknak? Ha valami titkos tudatmódosító szer kísérleti alanya? Lehet, hogy Rasperger professzor elméje is hasonló okokból borult el annak idején? De miért épp vele kísérleteznének? Nem olyan fontos ember ő! Ha csak nem éppen ezért. Talán Rasperger túl feltűnő volt, ezért miután eltakarították az útból, egy kevésbé szem előtt lévő embert választottak. Elgyötört agyából fantasztikusabbnál fantasztikusabb ötletek pattantak elő. Már az is megfordult a

fejében, hogy egy körmönfont médiavicc az egész, amit Tom rendezett, hogy feldobja vele a műsorát. Vagy esetleg a munkája során tudtán és akaratán kívül beletenyert valamilyik komoly pénzügyi lobbizárkérésébe? Szünet nélkül pörögtek benne a gondolatok. Nem bírt elaludni. Ha tudatmódosítóról van szó, hogyan juttatták a szervezetébe? A válasz sajnos meglehetősen kézenfekvő volt. Barnay professzor. Ő mindhármukat ismeri. Raspergert, Dinát, és őt is. Mindegyiküknek feltűnés nélkül a közelébe kerülhetett, és akár rendszeresen beadhatott valamit. De mégis csak kell hogy legyen valami szerepe ebben az egészben a sarki tűznek, különben miért éppen az Északi-sarkvidékkel foglalkozó kutatókat szemelték volna ki? Milyen kár, hogy nem nézheti meg közelebbről. A környező talajból, növény- és állatvilágból kulcsfontosságú következtetéseket lehetne levonni. S ha nem is, legalább a saját szemével láthatná, hogy tényleg ott van-e? Vajon ki járhatott már arra? Fura ötlete támadt. Felkelt, és felhívott egy utazási irodát.

– Régóta nem indítunk oda csoportokat – sajnálkozott az utazásszervező, mikor meghallotta, miről van szó. – A sarki tűz nagyon veszélyes. Kiszámíthatatlan a villódzása, és nincs ellene megfelelő védőruhánk. Csak nagyon távolról lehet biztonságosan szemlélni, onnan viszont alig látni valamit. A turisták ennyiért nem hajlandók megfizetni az aránytalanul magas költségeket.

Alex kedveszegetten kuksolt a fotelben. Az Intézetbe sem volt ereje bemenni, inkább szabadnapot kért. Alig érzékelte az idő múlását. Már csak a Leinerrel való találkozástól remélhetett valamit. Tényleg! Esmélt rá hirtelen. A találkozó! Igencsak szednie kellett a lábát, hogy időben odaérjen. Dina már várta. Csakhamar Tom is megérkezett, és leült az étterem egyik, tőlük átellenben elhelyezkedő asztalához. Leiner késett. Már jócskán elmúlt a megbeszélte idő, de még mindig nem volt sehol. Dina egyre idegesebb lett.

– Nem fog eljönni – dobolt ujjaival az asztalon.

Alex optimistább volt.

– Biztos alaposan be van táblázva Egy ilyen magas pozíciót betöltő embernek sűrű a programja.

Megpróbálta beszélgetéssel elterelni a nő figyelmét, de szemmel látható volt, hogy annak udvarias reakciói mögött óriási feszültség lappang, és legszívesebben meg sem szólalna. Csak a tekintete árulta el, hogy valahol értékeli Alex fáradozását. A férfi meglehetősen csalódott volt. Eddig azt remélte, hogy a találkozó kapcsán kicsit közelebb kerülhet hozzá, de úgy tűnt, erre ma már nincs esélye. Aztán mikor már szinte lemondtak róla, Leiner végre felbukkant. Nagy meglepetésükre azonban nem volt egyedül. Nem más lépkedett mellette, mint maga Barnay professzor. Egyenesen Tomhoz mentek, és leültek mellé. Szóval Leiner és Barnay. Alex beigazolódni látta balsejtelmét. Dina felélénkült. Minden érzékével a másik asztalnál ülőkre

tapadt, és türelmetlenül várta, hogy Tom jelezzen nekik. Ekkor a professzor körülnézett, és mikor észrevette őket, egy barátságos intéssel magukhoz invitálta őket. Dina felpattant, s egy pillanat alatt ott termett náluk. A férfi követte. Helyet foglaltak és bemutatkoztak Leinernek.

Alex Barnayra függesztette kérdő tekintetét.

– Felkértem a professzort – világosította fel a képviselő –, hogy tartson velem. Ő ma a sarkkutatás legszakavatottabb ismerője. Remélem, nem bánják.

– Ellenkezőleg! – bólintott Dina.

– Nos, végül is miről van szó? – tért a tárgyra Leiner.

Alex részletesen előadta az egész históriát, csak a teóriáira nem tért ki. Miután befejezte, Barnay professzor szólalt meg először.

– Nagyon örülök, hogy idehívtak – kezdte –, miután ugyanis Alex tegnap elment tőlem, jobban átgondoltam, és engem is foglalkoztatni kezdett az ügy. Mégiscsak különös, ha egy ilyen egyedülálló képződményről mindenki, beleértve engem is, szinte szó szerint csupán ugyanazt a néhány mondatot szajkózza. Hogy fordulhatott elő, hogy még én sem foglalkoztam vele behatóbban? Még a fejemben is mindig csupán az a kevéske ismeret visszhangzik. Az is mintha... Nehéz ezt megmagyarázni. Mintha valahogy nem is volna a tudatom szerves része.

– És most mit várnak tőlem? – nézett rájuk értetlenül Leiner. – Ezt a mesét felkaphatja a média, mint kis színest, de ennél jobban felesleges belemélyedni. Megérzések, feltételezések? A könyvek, mint fő bizonyítékok? Könnyen akadhatnak nyomdai hibás példányok. Rasperger meg már régóta nem beszámítható. Engem hagyjanak ki ebből.

– Legalább utánanéztél? – erősködött Tom.

– Mindenütt puhatólóztam Hidd el, ez csak egy üres lufi. Ismerek mindenkit, akinek csak halványan is köze lehet egy ilyen horderejű projekthez, de senkinek sincs tudomása róla.

– Talán hazudnak.

– Első osztályú szakértője vagyok a testbeszédnek – árulta el Leiner. – Engem még a legrutinosabb politikus sem képes becsapni. Teljes bizonyossággal állíthatom, hogy nincs itt semmiféle titok.

– És ha mások csinálják? – vetette fel Dina. – Mondjuk terroristák? Vagy valami féllegális üzleti csoport? Ha mindaz, ami történt, egy államellenes bűncselekmény része?

– Sokat lendíthetne a politikai pályafutásodon, ha épp te volnál, aki leleplezi – kapott a szón Tom.

– Ha viszont ostobaság, teljesen kettétörheti.

– Na, ja! Kockázat nélkül nincs üzlet.

– Több bizonyíték kellene.

– Nem lehetne valahogy megnézni? – hozakodott elő az ötlettel Alex bátortalanul. Maga sem hitte, hogy megvalósítható.

Leiner azonban, nagy meglepetésére komolyan fontolóra vette a dolgot.

– Legyen – jelentette ki végül. – Ennyi még belefér.

Alexnek leesett az álla. El sem merte hinni.

– De, hát... Hogy jutunk oda?

– A magánrepülőmmel. Ki akar velem jönni?

Alex számára ez nem volt kérdés.

– Nekünk Barnay professzorral természetesen ott a helyünk. .

– Nekem is – jelentette ki Tom.

– Nem akarom a médiát belekeverni – húzódozott a képviselő.

– Ne félj, nem áll érdekében keresztbe tenni neked. . Adott esetben viszont még a malmadra hajthatom a vizet.

– Természetesen én is menni szeretnék – csatlakozott Dina is.

– Nem, nem – rázta meg a fejét Leiner. – Nem tehetünk ki ilyen veszélynek egy nőt.

– Szóval, mert nő vagyok? – méltatlankodott Dina. – És mit szólnak majd ehhez a női szavazói, ha esetleg napvilágra kerül az ügy?

– Bánom is én – legyintett Leiner. – Én csak a maga biztonsága miatt mondtam. De ha annyira akar, csak jöjjön. Pár óra múlva jelentkezem. Addig szedelőzködjenek össze!

Alex egyik ámulatból a másikba esett.

– Úgy érti, még ma?

– Miért, mikor? – nézett rá a képviselő. – Mégsem olyan sürgős?

Nemsokára az Északi-sarkon lesz! – ujjongott magában Alex. – Alig bírta felmérni ésszel.

***

Szétszéledtek. Alex útba ejtette az Intézetet, ahol magához vett néhány nélkülözhetetlennek ítélt műszert, majd hazament összepakolni. Ez abból állt, hogy kiszórt a szekrényéből egy csomó meleg holmit, és behajigálta az utazótáskájába. Minden eshetőségre felkészülve berakta a „Földünk” nevezetes számát, meg a két eltérő kiadású Az Északi-sarkvidék rejtelsei című könyvet is. Készen is volt. Kényelmesen elterpeszkedett a fotelben, és várt. Képtelen volt bármi másra gondolni. Úgy érezte, csigalassúsággal cammog az idő. Minden kis rezzenésre felkapta a fejét. Aztán ahogy józanodott, egyre irreálisabbnak tűnt ez az egész. Lehet, hogy Leiner csak megjátszotta, hogy hajlandó volna elvinni őket az Északi-sarkra, hogy eloszlassa a gyanújukat, de az utolsó percben valami ürüggyel kimentí majd magát? . Ám egyszer csak csengettek. A képviselő állta a szavát. Személyesen jött érte.